

Sygn. akt VII U 1116/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2023 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 stycznia 2023 roku w Warszawie
sprawy T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 4 sierpnia 2020 roku, znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

T. P. w dniu 17 sierpnia 2020r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 sierpnia 2020 roku, znak: (...), odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a uzasadniając swe stanowisko wskazał, że decyzja została wydana w oparciu o błędne orzeczenie komisji lekarskiej, która nie brała pod uwagę dokumentacji medycznej oraz pominęła niezbędne czynności badawcze. Zdaniem odwołującego, komisja lekarska ZUS w błędny sposób wskazała, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy i może wykonywać dotychczasową pracę oraz może się przekwalifikować. Orzeczenie to jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ wskazuje, że odwołujący ma możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, a jednocześnie odmawia prawa do renty (odwołanie z 18 sierpnia 2020r., k. 5 – 6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, świadczenie przysługiwało do 31 maja 2020r. W dniu 18 maja 2020r. złożył wniosek o ponowne ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 28 lipca 2020r. uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Wobec niespełnienia przesłanki z art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił więc prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 sierpnia 2020r., k. 7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. P., urodzony (...), ostatnio był zatrudniony jako pracownik ochrony w Grupa (...) sp. z o.o. Pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2015r., przyznaną na okres do 31 maja 2016r. na podstawie decyzji

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 czerwca 2015r. Następnie decyzją z dnia 9 maja 2016r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 kwietnia 2018r., a kolejną decyzją z dnia 22 czerwca 2018r. przeliczył świadczenie od 1 maja 2018r. Ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 maja 2020r. (poświadczenie dla celów świadczeń emerytalno-rentowych, decyzja ZUS z 2 czerwca 2015r., decyzja ZUS z 9 maja 2016r., decyzja ZUS z 22 czerwca 2018r., decyzja ZUS z 2 czerwca 2020r. – akta rentowe).

T. P. w dniu 18 maja 2020r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 9 czerwca 2020r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Również Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 28 lipca 2020r. stwierdziła brak niezdolności do pracy T. P.. W związku z powyższym organ rentowy wydał decyzję z dnia 4 sierpnia 2020r., znak: (...), odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy – akta rentowe; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 9 czerwca 2020r. – akta rentowe; orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28 lipca 2020r. – akta rentowe; decyzja odmowna ZUS z 4 sierpnia 2020r. – akta rentowe).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, a Sąd w toku postępowania, postanowieniem z dnia 19 października 2020r., dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego urologa celem ustalenia, czy T. P. od 1 czerwca 2020r. jest niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności o pracy po przekwalifikowaniu, a jeśli tak, to czy jest to niezdolność częściowa czy całkowita i na jaki okres, ze wskazaniem daty początkowej powstania tej niezdolności oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), to na czym polegała (postanowienie z dnia 19 października 2020r., k. 9 a.s.).

W opinii z dnia 15 grudnia 2020r. biegły sądowy urolog W. L. w oparciu o dokumentację medyczną, rozpoznał u badanego stan po przezcewkowej elektroresekcji raka pęcherza moczowego w 2015r., nawrotowe infekcje układu moczowego, niediagnozowane i nie leczone objawy pęcherza nadreaktywnego z nietrzymaniem moczu z parcia, rozrost gruczołu krokowego leczony farmakologicznie od 2019r. oraz kamieć nerki lewej. Wskazał, że w marcu 2015r. ubezpieczony przeżył endoskopową przezcewkową operację wycięcia urothelialnego inwazyjnego raka pęcherza moczowego w stadium G2. Kontrolne endoskopowe zabiegi nie wykazały wznowy guza. W dokumentacji medycznej brak jest informacji o kontrolach urologicznych z powodu tej choroby. Ubezpieczony nie leczy schorzenia nietrzymania moczu, brak jest bowiem takiej dokumentacji lekarskiej, która by to potwierdzała. Z opinii biegłego sądowego wynika, że brak jest podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy po dacie 1 czerwca 2020r. (opinia biegłego sądowego specjalisty urologa W. L., k. 31 a.s.).

Z uwagi na zastrzeżenia ubezpieczonego zgłoszone do opinii biegłego sądowego urologa W. L. oraz złożenie nowych dowodów z dokumentów, Sąd postanowieniem z dnia 2 czerwca 2021r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy na okoliczności jak w postanowieniu z dnia 19 października 2020r. (postanowienie z dnia 2 czerwca 2021r., k. 67 a.s.).

W opinii z dnia 26 października 2021r. biegła sądowa specjalistka z zakresu medycyny pracy D. S. rozpoznała u badanego stan po przezcewkowej elektroresekcji raka pęcherza moczowego w 2015r., kamieć nerki lewej, nawrotowe infekcje układu moczowego, niediagnozowane i nie leczone objawy pęcherza nadreaktywnego z nietrzymaniem moczu z parcia, rozrost gruczołu krokowego leczony farmakologicznie od 2019r., guz odbytnicy w trakcie diagnostyki, zapalenie żołądka i dwunastnicy, chorobę uchyłkową jelit, przebyte ostre zapalenie trzustki, stłuszczenie wątroby, niedosłuch obustronny, a także miażdżycę aorty. W ocenie biegłej wskazane schorzenia oraz stopień ich zaawansowania powodują częściową niezdolność do pracy od 30 czerwca 2021r. na okres jednego roku. Przeciwwskazana jest ciężka i średniociężka praca fizyczna, dźwiganie ciężarów, praca na wysokości, jak również praca wymagająca pełnej sprawności psychoruchowej jako operator sprzętu ciężkiego (opinia biegłej sądowej specjalistki z zakresu medycyny pracy D. S., k. 104-109 a.s.).

Z uwagi na okoliczność, że organ rentowy nie zgodził się z opinią biegłego z zakresu medycyny pracy i wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego onkologa, to postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2022r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego onkologa na takie okoliczności, jak w przypadku wcześniej opiniujących biegłych (postanowienie z dnia 29 kwietnia 2022r., k. 123 a.s.).

W opinii z dnia 4 września 2022r. biegły sądowy specjalista z zakresu onkologii J. B. wskazał, że ubezpieczony jest w trakcie diagnostyki zmian w miednicy małej i nacieku jelita grubego i z tego powodu wymaga dalszej diagnostyki zmian celem ustalenia ich etiologii i ewentualnego leczenia. Biorąc pod uwagę typ schorzenia onkologicznego, zdaniem biegłego, rokowanie jest niepewne, a w przypadku stwierdzenia progresji wskazane jest ponowne badanie z oceną stanu podmiotowego i przedmiotowego. Biegły uznał, że z uwagi na obraz przedmiotowy i podmiotowy schorzeń ubezpieczonego jest on częściowo niezdolny do pracy od 30 czerwca 2021r., a przed tym okresem mógł korzystać z opieki ambulatoryjnej podstawowej i specjalistycznej w ramach L4 (opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu onkologii J. B., k. 135-136 a.s.).

Z uwagi na okoliczność, że organ rentowy nie zgodził się z opinią biegłego z zakresu onkologii i wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego gastroenterologa, to postanowieniem z dnia 26 października 2022r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ww. specjalności na takie okoliczności, jak w przypadku wcześniej opiniujących biegłych (postanowienie z dnia 26 października 2022r., k. 155 a.s.).

W opinii z dnia 24 listopada 2022r. biegły sądowy specjalista z zakresu gastroenterologii S. O., rozpoznał u badanego przepuklinę rozworu przełykowego, zapalenie przełyku, nadżerkowe zapalenie błony śluzowej żołądka, guza prostaty stwierdzonego badaniem MRI jamy brzusznej w czerwcu 2021r., natomiast we wrześniu 2021r. podczas kolonoskopii wykluczono obecność guza jelita grubego. Badanie usg jamy brzusznej nie wykazało zmian w narządach jamy brzusznej poza stłuszczeniem wątroby. Biegły ocenił, że upośledzenie funkcji ustroju wywołane stwierdzonymi u ubezpieczonego schorzeniami gastrologicznymi jest niewielkie i nie powoduje nawet częściowej niezdolności do pracy, wymaga przestrzegania diety, leczenia farmakologicznego, a ewentualne pogorszenie stanu zdrowia może być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy (opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu gastroenterologii S. O., k. 164-165 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty, w tym dokumentację medyczną T. P., konieczną w procesie opiniowania przez biegłych sądowych oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed organem rentowym. Zostały one ocenione jako wiarygodne, ponieważ ich treść oraz forma nie budziła zastrzeżeń.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na opiniach sporządzonych przez biegłych sądowych: urologa W. L., onkologa J. B., gastroenterologa S. O. oraz specjalistkę medycyny pracy D. S.. Wskazane opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy z uwzględnieniem dostępnej w sprawie dokumentacji medycznej ubezpieczonego. Ponadto prezentowane przez biegłych wnioski, dotyczące braku niezdolności do pracy ubezpieczonego w dacie wydania zaskarżonej decyzji oraz braku występowania u niego naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy w tym czasie, są zbieżne oraz mają charakter stanowczy i jednoznaczny, a poza tym zostały należycie i przekonująco uzasadnione. Jedyne, w czym biegli różnili się, to orzeczenie częściowej niezdolności do pracy, powstałej w okresie późniejszym, już po wydaniu zaskarżonej decyzji, a w trakcie postępowania sądowego. Biegli onkolog J. B. i specjalistka medycyny pracy D. S. wskazali na powstanie częściowej niezdolności do pracy od 30 czerwca 2021r., natomiast biegły sądowy urolog W. L. oraz biegły gastroenterolog S. O. wskazali, że brak jest podstaw do orzeczenia choćby częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego, powstałej już po 1 czerwca 2020r. Przy tym trzeba jednak pamiętać, że opinia biegłego urologa została sporządzona w grudniu 2020r., jedynie w oparciu o dokumentację medyczną ubezpieczonego, dostępną w dacie, w której opinia była wydana. Dokumentacja ta w toku postępowania została przez ubezpieczonego uzupełniona o aktualne wyniki badań, które stanowiły podstawę ustaleń kolejnych biegłych onkologa i gastroenterologa oraz specjalisty medycyny pracy. Biegli, którzy oceniali zdolność do pracy ubezpieczonego z uwzględnieniem aktualnej, nowej dokumentacji medycznej również nie stwierdzili niezdolności do pracy w dacie 1 czerwca 2020r., a przed 30 czerwca 2021r. Uwzględniając powołane okoliczności,

Sąd zaaprobował wszystkie opinie biegłych, ponieważ były one spójne co do tego, że u ubezpieczonego nie istniała chociażby częściowa niezdolność do pracy jako kontynuacja niezdolności do pracy stanowiącej podstawę pobierania przez ubezpieczonego renty z tytułu niezdolności do pracy do dnia 31 maja 2020r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Dokonując rozważań dotyczących zasadności odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że renta z tytułu niezdolności do pracy może być przyznana ubezpieczonemu, który spełnia łącznie przesłanki określone w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 504, dalej jako ustawa emerytalna), a więc:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów,
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Pierwsza z przesłanek, a więc niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004r., II UK 222/03).

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979r., II URN 111/79). Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiegokolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest więc osoba, która spełniła obydwie te kryteria, czyli jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004r., I UK 28/04). Z kolei wyjaśnienie częściowej niezdolności do pracy i treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006r., I UK 103/06). Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2009r., II UK 106/09, z dnia 8 maja 2008r., I UK 356/07, z dnia 11 stycznia 2007r., II UK 156/06 i z dnia 25 listopada 1998r., II UKN 326/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2006r. (I PK 153/05) częściowej

niezdolności do pracy, polegającej na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie wyklucza możliwość podjęcia przez ubezpieczonego pracy niżej kwalifikowanej. Ubezpieczony, który jest częściowo niezdolny do pracy może być jednocześnie z samej definicji zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w nieznacznym stopniu. Tak samo, gdy ubezpieczony wykonuje pracę, która nie jest zgodna z posiadanymi kwalifikacjami, a już na pewno, gdy jest pracą poniżej poziomu posiadanych kwalifikacji. Aktualny jest zatem pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999r., sygn. akt II UKN 675/98).

W orzecznictwie przyjmuje się również (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2003r., II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005r., I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy emerytalnej przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999r., sygn. akt II UKN 675/98). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 lutego 2016r., III AUa 1609/15).

Badając istnienie analizowanej, a w przedmiotowej sprawie spornej przesłanki warunkującej przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: urologa W. L., onkologa J. B., gastroenterologa S. O. oraz specjalistki medycyny pracy D. S.. Ich ocena została już zaprezentowana w części obejmującej ocenę dowodów, dlatego w tym miejscu, odwołując się do niej tylko ogólnie, należy jeszcze raz wskazać, że opinie te są rzetelne oraz jasno i przekonująco uzasadnione, stanowiły więc podstawę wydanego w sprawie orzeczenia. Opinie różnią się tylko datą, od której powstała u ubezpieczonego częściowa niezdolność do pracy, co Sąd poddał już analizie. Poza tym biegli byli zgodni co do oceny stanu zdrowia T. P., a w szczególności co do tego, że ubezpieczony nie był niezdolny do pracy od dnia 1 czerwca 2020r. Żaden z biegłych nie wskazał, aby stopień naruszenia sprawności organizmu ubezpieczonego, czy to z przyczyn urologicznych, onkologicznych, czy gastroenterologicznych uzasadniał orzeczenie chociażby częściowej niezdolności do pracy. Biegli onkolog i specjalista medycyny pracy wskazali, że rozpoznane u ubezpieczonego schorzenie w postaci guza odbytnicy powoduje jego częściową niezdolność do pracy, ale dopiero od dnia 30 czerwca 2021r. Natomiast w dacie 1 czerwca 2020r., jak również w dniu, w którym

ZUS wydał zaskarżoną decyzję, a więc 4 sierpnia 2020r., taka niezdolność do pracy nie występowała. To zaś ma istotne znaczenie w sprawie, gdyż Sąd, kontrolując prawidłowość zaskarżonej decyzji, musi brać pod uwagę stan zdrowia osoby ubezpieczonej właśnie na dzień, w którym została ona wydana, badając jej zgodność z prawem pod względem formalnym i merytorycznym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004r., II UK 395/03, OSNP 2005/3/43; z dnia 7 lutego 2006r., I UK 154/05, LEX nr 272581 czy z dnia 25 września 2014., I UK 181/14, LEX nr 1537266). Ewentualna późniejsza zmiana stanu zdrowia osoby ubezpieczonej, na co wskazywali dwaj biegli w przypadku T. P., nie jest natomiast podstawą do uznania decyzji za wadliwą i do dokonania jej zmiany. Zaistnienie po wydaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżonej decyzji nowych okoliczności, które wskazują na pogorszenie stanu zdrowia, bądź na powstanie nowych schorzeń może jedynie stanowić podstawę nowego wniosku do organu rentowego o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 września 2018r., III AUa 174/18; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2020r., II UK 385/19).

W związku z powyższym, jeśli u ubezpieczonego zdiagnozowano nowe schorzenia już po 4 sierpnia 2020r., co wskazywali biegli sądowi, to ubezpieczony na te okoliczności powołując się, mógłby wystąpić jedynie z nowym wnioskiem o rentę. W przedmiotowej sprawie, w której ocenie poddana została decyzja z ww. daty i oceniany był stan zdrowia ubezpieczonego na ten dzień, nie było natomiast podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy. W tym zakresie wszyscy biegli byli zgodni. Wobec tego nie zachodziły przesłanki do stwierdzenia wadliwości zaskarżonej decyzji oraz do jej zmiany.

Mając na względzie powołane okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.